

*A keď vošli do domu, našli dieťaťko s Máriou, jeho matkou, a padnúc klaňali sa mu*

*a otvoriac svoje poklady obetovali mu dary: zlato, kadivo a myrru.*

Matúš 2:11

Žalm 148:1-13; Izaiáš 6:1-3; Lukáš 24:50-52; Ján 9:35-38

Chcel by som hovoriť o Pánovi Ježišovi Kristovi ako predmete uctievania, holdu a klaňania sa. Poznáme ho ako nášho požehnaného Spasiteľa, ktorý k nám prišiel v láske a milosti. Milujeme ho z celého srdca. Teraz však zamýšľam hovoriť o našom klaňaní sa jemu.

Pasáže Písma uvedené v podnadpise podávajú rozmanité príklady, ako sa vzdáva jeho požehnanej osobnosti hold a klaňanie. Napriek všetkému nášmu dôvernému styku s požehnaným Pánom, ktorý nám je umožnený – vďaka Bohu za to – nikdy nesmieme spustiť zo zreteľa veľkú myšlienku, že Pánovi sa treba klaňať v úctivej bázni. Čo ako blízko k nám on prišiel vo svojej skláňajúcej sa milosti alebo vo svojom slávnom povýšení ako hlava tela, kvôli majestátu jeho osobnosti stále musíme mať voči nemu postoj a ducha úcty.

Žalm 148 vyzýva celé tvorstvo a celý Boží ľud chváliť Hospodina (Boha menom Jahve). Náš milovaný Spasiteľ, Pán Ježiš Kristus, je tiež Stvoriteľ všetkých vecí. V Židom 1:2 čítame: „Prostredníctvom ktorého utvoril aj svety“ a to sa vzťahuje na Pána Ježiša. Boh (Jahve) stvoril nielen všetko, čo vidíme a poznáme, ale aj to, čo nevidíme a nepoznáme. Viditeľné i neviditeľné bolo stvorené prostredníctvom neho (Krista) a pre neho (Kolosenským 1:16). Kiežby sme stále pamätali, aká veľká a obdivuhodná osoba sa k nám priblížila v milosti, aby sme pri klaňaní sa zaujali úctivý postoj, ktorý patrí tejto vznešenej osobe. Skutočnosť, že sa stal človekom a stal sa účastným krvi a tela, nijako neznižuje majestát jeho osoby ako Stvoriteľa. Verím, že ako zhromaždenie obdivuhodným a vznešeným spôsobom zakúša svoje vlastné výsady a požehnanie, rovnako by malo s klaňaním sa obdivovať všetko, čím bol Pán pred tým, než sa stal človekom. Mali by sme sa mu aj klaňať ako Stvoriteľovi všetkého, lebo on sa nevzdal ničoho z tejto slávy. Zhromaždenie prijíma každú časť Božieho zjavenia. Myslím, že v Žalme 148 môžeme vidieť, aký vznešený a veľký je náš Pán ako Stvoriteľ, lebo všetko sa vyzýva chváliť jeho meno. Keď máme pred sebou jeho vznešenú veľkoleposť ako Stvoriteľa, skláňajú sa pred ním aj naše srdcia v úcte.

V 6. kapitole Izaiáša vidíme serafínov a ich postoj svedčí o tej najhlbšej úcte. Neprestajne privolávali: „Svätý, Svätý, Svätý!“ Vieme, že sa prihovárajú nášmu Pánovi Ježišovi, lebo Ján nám hovorí v 12. kapitole svojho evanjelia: „To povedal Izaiáš, pretože uzrel jeho slávu a hovoril o ňom“ (verš 41). V Izaiášovi 6 vidíme, že títo anjeli vyznávajú svätosť a robia to v svätej úcte a klaňaní pred touto vznešenou bytosťou, pred naším milovaným Pánom a Spasiteľom Ježišom Kristom. Keď anjeli a mocnosti, viditeľné a neviditeľné, sa skláňajú pred ním v svätej úctivosti, o to viac by sme to mali robiť my, kvôli ktorým sa stal človekom, a za ktorých položil svoj život, aby nás zmieril s Bohom.

Dnes prevláda veľký nedostatok úctivej bázne. Mnohí hovoria o Bohu a namyslene tvrdia, že dokážu všetko vysvetliť. Nemali by sme v prítomnosti Božej zaujímať takýto postoj, lebo nevyjadruje úctivú bázeň. Tento nekonečne vznešený sa stal človekom a žil v najnižších podmienkach. Chodil tu na zemi a nemal, kde by hlavu sklonil. Pre nás sa stal chudobným, aby sme sa my jeho chudobou stali bohatými. Boh zostúpil a stal sa človekom. To je niečo úplne nevysvetliteľné, to žiadna ľudská bytosť nedokáže pochopiť, ale mali by sme tomu veriť s najhlbšou úctivou bážňou a klaňaním.

Verím, že prvý hold, prvé klaňanie, ktoré dostal požehnaný Pán po tom, čo sa stal človekom, mu prejavili mudrci od východu. Videli ho aj pastieri v Lukáš 2 o niečo skôr, ale nečítame, že by sa mu klaňali. Lenže o mudrcoch v Matúšovi 2:11 čítame, že sa mu klaňali a obetovali mu dary. V tejto udalosti vidíme, ako pozoruhodne Boh koná mimo hraníc Izraela, lebo pohanovia mali túto výsadu ako prví sa klaňať tejto obdivuhodnej osobnosti. Aj keď ešte nevedeli všetko o tom, kým on bol, predsa mu vzdali svoj hold, i otvorili svoje poklady a obetovali mu dary, ktoré poukazujú na Jeho božskú slávu. Vari by boli podnikli takú dlhú cestu, aby videli bežné dieťaťko? Uznali ho ako Kráľa, aj keď ho nenašli v kráľovských pomeroch, ale mali vieru v Boha.

Čítame aj o iných zaujímavých udalostiach, keď ľudia vzdali Pánovi na zemi hold, ale nemuseli sa pri tom skutočne klaňať. Na konci Lukášovho evanjelia, keď bol vynášaný do neba, učeníci sa mu klaňali, lebo vedeli, že on je Syn Boží (Lukáš 24:52). Potom sa s veľkou radosťou vrátili do Jeruzalema a neprestajne boli v chráme, chválili Boha a dobrorečili mu. Nežalostili a neplakali ako v deň jeho zmŕtvychvstania v Markovi 16:10. Pochopili poučenie o vzkriesení a nanebovstúpení Pána. Lebo to privádza naše srdcia k tomu, aby sme vzdali Pánovi svätý hold, aby sme sa mu klaňali, a toto nás napĺňa radosťou, takže chválime Boha a dobrorečíme mu. Boh zničil skutky nepriateľa. Premohol smrť a nás vyslobodil. Jeho Syn je po jeho pravici a má všetku právomoc na nebi i na zemi. Radujeme sa, že sme oslobodení z moci hriechu a sveta so všetkou jeho skazou a zábavami. Už nejdeme za jeho rozkošami a ctižiadostivosťou. Keď si uvedomujeme, že Pán Ježiš nás z tohto vyslobodil, potom nemôžeme konať nič iné, len jemu

sa klaňať a neprestajne chváliť Boha a dobrorečiť mu.

Teraz prejdem k slepému od narodenia v Jánovi 9. Vyhodili ho von, ale Pán ho našiel a povedal mu, že on je Boží Syn. Potom čítame, že sa mu klaňal. Bolo to viac ako bežná vďačnosť, lebo naozaj uveril, že on je Boží Syn, to jest božská osoba, ktorá sa stala lovekom. Akú výsadu to máme, jemu sa klaňať! Tým sa náš duch zbaví oblasti, kde nás často deptajú rozličné pokušenia. Tento slepý od narodenia prešiel ťažkým obdobím. Susedia neprijali jeho svedectvo, vlastní rodičia ho opustili a náboženský vodcovia ho vylúčili zo synagógy po tom, čo mu Pán otvoril oči. Vari si myslíte, že by na to myslel v prítomnosti Pánovej? Nemyslíte, že tam zabudol na všetok výsmech a odpor? Teraz mal uspokojené srdce. Sotva sa možno klaňať bez toho, že by srdce bolo uspokojené, lebo naše srdce sa musí zaoberať jeho osobou. Poznáme to ako veriaci? Bohu buď vďaka za to, že to poznáme. Máme prístup k tejto požehnanej osobe, Božiemu Synovi, a naše srdcia sa mu klaňajú. Naše srdcia sa zaoberajú ním a všetkým, čím on je. Veríme v neho, lebo viera je potrebná. Pán sa spýtal tohto bývalého slepého od narodenia: „Ty veríš v Syna Božieho?“ Je to prostredníctvom viery. Mojžiš vytrval vo viere, ako by videl neviditeľného (Židom 11:27). Naše srdcia sa môžu vierou v silu Ducha skláňať pred touto požehnanou osobou, pred Božím Synom, a prinášať mu hold a klaňanie.

Nakoniec by som chcel povedať ešte niekoľko slov o tom, ako sa on k nám v milosti priblížil. On je hlavou tela a chcel by, aby sme túto pravdu uskutočňovali a zakúšali. Zaujímá táto osoba len jedno postavenie, v ktorom sa jej môžeme klaňať? Vari on nezaujal aj iné postavenie? Ale áno. Jestvuje jedno obdivuhodné tajomstvo. On sa stal človekom, aby zomrel a svojou smrťou odstránil to, čo prekážalo nášmu prístupu k Bohu, aby odstránil hriech obeťou seba samého. A teraz je on vo vzkriesení počiatkom nového ľudského pokolenia, v ktorom sme prostredníctvom Ducha spojení s ním. „On je hlavou tela, zhromaždenia (cirkvi)“ (Kolosenským 1:18) Aký to má na nás účinok? Povieme, že okrem neho nechceme mať inú hlavu. Kiežby sme prišli pod vplyv Krista ako hlavy, aby sme dostali pokyny! Z neho, hlavy, celé telo, kĺbmi a šľachami vystrojené a pospájané rastie Božím vzrastom (Kolosenským 2:19). Kiežby sme sa dali k dispozícii hlave, lebo hlava vedie, živí a opatruje telo. Kristus ako oslávený človek je našou hlavou. Kiežby sme o tom viac premýšľali, lebo nepremýšľame o tom dosť! Jemu sa nikdy nestane, že by mu chýbala múdrosť a láska, lebo on je navždy hlavou svojho zhromaždenia.

Podľa listu Efezanom máme celkom vrúcny vzťah ku Kristovi, ktorý je obrazne predstavený vzťahom medzi mužom a ženou. „Toto tajomstvo je veľké,“ píše Pavel v Efezským 5:32, a pokračuje: „hovorím to však so zreteľom na Krista a Cirkev“. Cirkev je Kristovým telom a je spojené s Kristom, svojou hlavou. Lenže Cirkev je s ním spojená aj v láske ako jeho manželka: „Preto zanechá človek otca i matku a bude ľnúť k svojej žene, a tí dvaja budú jedným telom“ (Efezským 5:31). Ak zakúšame túto jednotu s ním, potom on je naším jediným záujmom. Všetky naše želania sa budú točiť len okolo Krista, a v našom zamestnaní, v našej rodine alebo kdekoľvek inde budeme mať pred sebou iba Krista. Aj keď je náš Pán Ježiš hoden klaňania, predsa je on spojený so svojimi vo svätom vzťahu. Keď si toto uvedomujeme, mali by sme sa povzniesť nad malicherné veci a nezamestnávať sa sebou samými. Kiežby sme na všetko hľadeli vo svetle Kristovom!